

Chương 32

LAM Y PHỤ THÁI ĐỘ KHÔN LƯỜNG

Chàng còn tính thầm:

– Thầy trò Kim Long Kiếm Khách, cha con Phong Vân Kiếm đã đủ đông rồi, lại thêm phòng thứ ba của lão quỷ họ Thư là Ngọc Đình phu nhân, trước kia từng nổi tiếng Nữ La Sát ở võ lâm. Mụ phóng Mai Hoa châm bách phát bách trúng tàn độc vô cùng, chuyên nhằm vào tử huyết. Ngoài thuốc giải độc môn của mụ không ai cứu nổi. Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân chỉ nhằm vào một mình Kim Long Kiếm Khách, mà nay chạm trán bao nhiêu nhân vật ghê gớm, dĩ nhiên bọn lão toàn những đệ tử năm nút trở xuống thì ứng phó thế nào được?

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây, hận mình không thể bắt ngựa chạy đi ngay.

Tên trang đình giở giọng ân cần hỏi:

– Hộ pháp đi đường xa, chắc đã thấm mệt rồi. Vậy xin mời vào nghỉ chân một lúc. Tiểu nhân sắp mấy món ăn vặt và hâm bình rượu nóng để hộ pháp dùng tạm được chăng?

Lệnh Hồ Bình làm bộ miễn cưỡng nghiêm nghị đáp:

– Đã xảy biến cố trọng đại như vậy, bản tòa còn chần chờ thế nào được, phải lập tức về tổng đà báo cáo. Ông bạn nhớ kỹ lời dặn bảo của lão trang chúa, từ giờ phút này bất luận ai đến, nhất thiết cản lại đừng cho vào.

Tên trang đình cung kính nói:

– Tiểu nhân hiểu rồi.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

– Hay lắm! Ông bạn đóng cổng lại thôi.

Trang đình nghiêng mình đáp:

– Cầu mong hộ pháp lên đường được may mắn.

Lệnh Hồ Bình xuống thêm tung mình lên ngựa đi ngay lập tức. Chàng men theo chân thành nhằm đường Phong Lăng Độ trực chỉ.

Chàng ngồi trên lưng ngựa tự nhủ:

– Kể ra bản công tử cũng thông minh lắm. Nếu không mua con ngựa này, bây giờ lấy gì mà chạy?

Chàng qua sông Hoàng Hà vào lúc giờ thân.

Lệnh Hồ Bình vào nghỉ chân trong tiểu khách điểm ở bên sông, tìm cách nghe

ngóng tin tức về bọn Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách, được biết họ mới qua đây chừng hơn một giờ.

Chàng yên tâm lại một chút, nhắm tính bước đường của đối phương thì ít ra họ phải đi đến Vĩnh Tế mới mượn được xe. Bọn họ ngồi xe mà lại đông người, tốc độ chẳng tài nào bằng một mình chàng cưỡi ngựa, nên chàng bất tất phải gấp rút.

Chàng định đêm nay đến Vĩnh Tế rồi vượt lên trước là hai ngày nữa tới cửa Vũ Môn để liên lạc với Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân và bọn đệ tử Cái Bang.

Bây giờ còn lại một vấn đề: Chàng đơn thương độc mã đến bến Vũ Môn rồi làm sao đủ lực lượng viện trợ bọn Ngôn Thành Quân?

Giả tử chàng còn thanh Hàng Long kiếm trong tay thì việc đối phó với thầy trò chưởng môn phái Hoa Sơn hoặc một mình Phong Vân Kiếm Thư lão quỷ không lấy gì làm khó khăn lắm.

Đáng tiếc thanh Hàng Long kiếm hiện giờ đã lọt vào tay Thư lão quỷ mất rồi mới thật rầy rà!

Phong Vân Kiếm pháp của Thư lão quỷ đã được công nhận là môn tuyệt học trong võ lâm. Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng đã dùng kiếm pháp này trừ khử được Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên chứng tỏ lời đồn không sai.

Trước kia Thư lão quỷ chỉ còn điều ân hận trong là trong đời hắn chưa có thanh bảo kiếm nào. Nay hắn lấy được Hàng Long kiếm thì chẳng khác gì hổ thêm cánh. Dù Lệnh Hồ Bình kiếm được thanh Hàng Long kiếm khác cũng chưa chắc đã thắng nổi lão quỷ đó, chứ đừng nói chàng chỉ có hai bàn tay trắng.

Nhưng Lệnh Hồ Bình trước nay không bao giờ hối hận. Chàng tự nhủ:

– Ta có hy sinh thanh Hàng Long kiếm thì cũng được trả giá rất đắt. Võ Dương Tam lão và Bát tử phải chịu báo ứng. Lão quỷ phải lộ nguyên hình. Như vậy chẳng là quá đủ?

Chàng nghĩ vậy rồi nở nụ cười nhún nhó, gác bỏ tạp niệm một bên.

Lệnh Hồ Bình đến Vĩnh Tế vào khoảng canh ba. Theo chương trình đã định, chàng tìm nơi ẩn gió, uống mấy hớp rượu cho ấm bụng rồi đi về phía Lam Điền.

Ba hôm sau, chàng đã nhìn thấy huyện thành Hà Tân.

Chàng dụi mắt thở phào một cái tự nhủ:

– Dù sức người còn chịu đựng được, cũng nên cho ngựa nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Bình vào thành tìm đến một khách điểm, dặn tiểu nhị:

– Người dắt ngựa vào tàu cho ăn uống và tắm rửa sạch sẽ. Ngoài ra dành cho ta một phòng cang tĩnh mịch cang hay. Ta cần đi ngủ một giấc, khi ta tỉnh dậy người hãy đưa trà nước vào.

Tiểu nhị cũng là người biết nhiều hiểu rộng. Gã chỉ ngó qua đã nhận ra khách trọ vừa đi đường trường mỗi mệt, liền vâng dạ luôn miệng làm theo lời dặn bảo.

Lệnh Hồ Bình ngủ cho tới lúc xế chiều mới tỉnh giấc.

Chàng không chờ tiểu nhị bưng trà vào, tự mình ra nhà khách sảnh ở phía trước, vì chàng đã khá lâu chưa được ăn một bữa nào tử tế.

Lệnh Hồ Bình vừa ra tới sảnh đường thì ngoài cửa lớn bỗng thấy một phu nhân mặc áo lam xuất hiện.

Lam y phu nhân lối ba chục tuổi, mày ngài thưa thớt, nước da trắng bóng, xem chừng còn đầy vẻ phong tình.

Lệnh Hồ Bình vừa ngó thấy Lam y phu nhân, mắt chàng không khỏi nghech lên. Phải chăng bị tư cách của phu nhân thu hút? Không phải đâu. Dù phu nhân nhan sắc đến mấy cũng không lọt vào mắt chàng. Sở dĩ chàng ngăn người ra nhìn mụ, vì phía trong áo choàng mụ cài một thanh bảo kiếm, hình thù rất cổ kính.

Lệnh Hồ Bình nguyên là một tay sành sỏi về việc giám định các món khí giới. Chàng vừa ngó đến vỏ kiếm của phu nhân, đã biết ngay là một thanh bảo kiếm.

Theo nhận xét của chàng thì thanh kiếm này dù chẳng bằng thanh Hàng Long kiếm, nhưng cũng không kém mấy. Ít ra nó còn quý trọng hơn những bội kiếm của Võ Dương Bát tử và Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách.

Trước tình cảnh này và ở nơi đây Lệnh Hồ Bình đột nhiên ngó thấy một thanh kiếm tốt trách nào chàng chẳng thêm muốn.

Tuy nhiên đối với thanh bảo kiếm này chàng chưa nổi dạ tham lam, vì đối phương là một phụ nhân mà chàng chưa rõ gốc ngọn. Chàng không phải là hạng người như Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên hề thấy cái gì mình thích là tính sang đoạt.

Lam y phụ nhân dĩ nhiên cũng ngó thấy Lệnh Hồ Bình.

Lạ thay! Lúc mụ vừa ngó Lệnh Hồ Bình dường như tỏ vẻ rất hoan hỷ. Mụ cũng nghech mắt lên nhìn chàng.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm hồi hộp, tựa hồ không nhìn được, những muốn sờ thử lên lưng thử coi mình có đeo bảo kiếm không?

Sự tưởng tượng này quả nhiên là ấu trĩ và tức cười...

Có điều chàng không đoán ra được vì lẽ gì mà phụ nhân cũng giật mình?

Không phải chàng tự phụ. Lúc này chàng xuất hiện bằng chân tướng thì dễ bề giải thích, nhưng chàng lại đội lốt Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh. Một văn sĩ đứng tuổi bình thường. Y phục đã không thoát tục, diện mạo lại chẳng khôi ngô thì vì lẽ gì mụ chú ý nhìn chàng?

Phụ nhân nhìn Lệnh Hồ Bình ra vẻ ngần ngừ, cặp môi mấp máy tựa hồ muốn lên

tiếng mà không dám mở miệng:

Lệnh Hồ Bình xao xuyến trong lòng, bất giác la thầm:

– Hồng bát! Có lẽ mụ này là người quen biết với Thần Đàn Tử. Nếu vậy nguy to: Ta biết ứng phó bằng cách nào?

Phụ nhân hiển nhiên định vào điểm trọ, nhưng vì ngó thấy Lệnh Hồ Bình liền dừng chân trước cửa điểm.

Một tên tiểu nhị từ trong khách điểm chạy ra đón đả nói:

– Chào đại nương!

Phụ nhân nghe tiểu nhị hô hoán, tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc, khẽ “Ủa” một tiếng, ra chiều bối rối xua tay đáp:

– Không, không! Nô gia còn có chút việc phải đi, lát nữa sẽ trở lại.

Dứt lời mụ lật đật trở gót cất bước.

Lúc mụ ra đi có vẻ hốt hoảng tưởng chừng chỉ chậm một bước là bị Lệnh Hồ Bình nuốt sống.

Tình trạng này càng khiến cho Lệnh Hồ Bình suy nghĩ.

Nguyên chàng tưởng phụ nhân là người quen của Thần Đàn Tử, nhưng coi tình hình đầu óc chàng lại nảy ra nghi vấn khác. Thật là quái sự.

Bỗng chàng “Ủa” một tiếng, miệng lẩm bẩm:

– Thôi phải rồi!

Nhất định tại chàng vừa rồi ngó thấy thanh bội kiếm của đối phương nhãn quang lộ vẻ ngơ ngác, khiến mụ sinh lòng cảnh giác.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới điều này, bất giác phì cười.

Thực tình lúc trước chàng chưa nghĩ đến con người nổi dạ tham, tâm lộ ra khoe măt đến trình độ phát sợ.

Một tên tiểu nhị khác lại hỏi:

– Khách quan đã được giấc ngủ ngon chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu, ngồi xuống ghế cạnh bàn.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi:

– Khách quan dùng cơm hay uống rượu? Muốn lấy những thức ăn nào?

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh một lượt. Mục quang chàng bỗng lộ vẻ kinh ngạc.

Trong góc nhà một lão già đang ngồi ăn uống rất thỏa thích. Trên bàn bày đầy những khay cùng đĩa. Nguyên lão chẳng phải ai xa lạ. Chính là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu

Công.

Lệnh Hồ Bình đứng lên, trở vào góc nhà nói:

– Sắp chỗ ngồi cho ta ở bên đó cũng được.

Tiểu nhị “Ừ” một tiếng hỏi:

– Té ra hai vị quen nhau ư?

Thảo nào lão nhân gia kêu rất nhiều rượu thịt. Được lắm, được lắm! Mời khách quan qua bên đó ngồi.

Dứt lời gã kéo một cái ghế để vào. Gã dùng tay áo quét qua mặt ghế rồi nói:

– Chỗ ngồi có rồi.

Hồ Lô Tẩu ngạc nhiên ngừng đầu lên hỏi:

– Người làm gì thế này?

Tiểu nhị chỉ về phía Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ông bạn của lão gia tới rồi đó.

Hồ Lô Tẩu sửng sốt hỏi:

– Ông bạn nào của ta?

Phía sau có người cười hỏi:

– Phải rồi. Hảo bằng hữu đây mà. Thế nào? Có cần kêu người đem đũa chớ đến không?

Hồ Lô Tẩu đã hiểu thế, khi lão nghe câu này ở phía sau mới giải tán chân khí, quay lại trợn mắt lên nói:

– Tiểu tử! Người ra đằng trước này mà đứng có được không?

Tiểu nhị thấy hai người quả có quen nhau thiết vội chạy đi lấy chén đĩa.

Lệnh Hồ Bình chờ tiểu nhị đi rồi mới trở rượu thịt trên bàn hỏi:

– Sao lão gia đột nhiên trở thành con người rộng rãi thế này?

Hồ Lô Tẩu đắc ý vuốt râu đáp:

– Đời người bất quá mấy chục năm...

Lệnh Hồ Bình nhìn chòng chọc vào mặt lão ngắt lời:

– Phải chăng đây là dầu mỡ ở ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim mà ra?

Hồ Lô Tẩu xuýt nữa nháy mắt lên, lão nói:

– Thằng lỏi con sao dám ngậm máu phun người? Rồi người coi lão quỷ có đánh cho cái miệng thối tha của người phải vẹo đi không?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt lên hỏi lại:

– Vậy chớ món hoàng kim đó đâu?

Hồ Lô Tẩu trợn cặp mắt ênh ếch những nước, la:

Giao hết đi rồi. Người không tin thì đi hỏi lão Tôn. Ở chỗ này lão phu dám nói quyết chẳng chân tay ai sạch sẽ bằng Nhạc Cửu Công.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Hay lắm! Hay lắm! Nói nhỏ đi một chút.

Hồ Lô Tẩu hăng dặng nói:

– Ta sợ gì ai? Làm sao mà phải sợ? Đi ngay ngấn, ngồi thẳng thấn như hòa thượng ngồi cùng ghế với ni cô. Nhạc Cửu Công này trước nay không thềm dưng của bất nghĩa. Có thể nói mỗi đồng tiền là một giọt mồ hôi của lão phu.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Lão gia lại thu một tên đồ đệ “Phi Hoa Chương La Ngọc Đình” phải không?

Hồ Lô Tẩu tức mình đáp:

– Không trải qua một việc là không sành sỏi thêm một phần. Thu đồ đệ ư? Xin miễn bàn. Nói thiệt cho thẳng lỗi biết. Chuyến này được chút tiền còn là phải đổi bằng hai cái bạt tai.

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác hỏi:

– Để người ta tát tai để lấy tiền ư?

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên hỏi lại:

– Không được hay sao?

Lệnh Hồ Bình khẽ hăng giọng đáp:

– Có ai bảo không được đâu? Nếu đúng thế thì tại hạ đi ngồi bàn khác, tự mình gọi lấy rượu thịt mà dưng.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

– Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Lão phải chịu đựng hai cái bạt tai mới lấy được tiền thì tại hạ thò đũa vào thế nào được?

Hồ Lô Tẩu tức mình thóa mạ:

– Thúi lắm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ô hay! Sao lại mắng người ta?

Hồ Lô Tẩu nói:

– Mắng như thế còn lịch sự đó. Thằng lỏi con từ ngày lọt lòng mẹ đã nghe ai nói tới Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công này để người tát tai bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chính lão nói chứ còn ai nói nữa.

Hồ Lô Tẩu đáp:

– Ta bảo ta để người khác tát tai hay là người khác để ta tát tai?

Lệnh Hồ Bình lấy làm kỳ hỏi:

– Sao! Đánh người ta hai cái tát tai rồi lại lấy tiền của người ta ư?

Hồ Lô Tẩu lại ra vẻ đắc ý đáp:

– Thằng lỏi lấy làm kỳ kỳ lắm phải không? Ta cho người hay: Năm nay hễ ta động cân nào là nảy ra nhiều phương pháp kiếm tiền.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Lão có thể nói ra để tại hạ tham khảo được chăng?

Hồ Lô Tẩu uống một hớp rượu rồi đáp:

– Lại đây! Vừa ăn vừa nói chuyện.

Lệnh Hồ Bình cầm đũa lên cười nói:

– Hay lắm! Tại hạ ăn đây. Lão gia nói lạ đi. Đánh người rồi lại được tiền thưởng trong thiên hạ chẳng bao giờ có chuyện tiện nghi đến thế! Thủ đoạn này tại hạ phải học mới được.

Hồ Lô Tẩu vuốt rượu đáp:

– Câu chuyện như thế này. Hôm kia lão phu đi đường, trong mình chỉ còn mấy đồng tiền, đang buồn rầu bỗng tai nghe tiếng quyền phong, ta nghe ngóng mới đoán ra họ luyện quyền pháp. Lão phu nổi lòng cao hứng liền tìm đến nơi phát ra thanh âm coi, thì quả nhiên đúng thật...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Trong một tòa trang viện, hai hán tử trẻ tuổi đang quyền đấm chân đá tỷ đấu rất hăng say. Một người đứng tuổi mặc áo lam đứng trên thềm, tay cầm rọc tẩu vừa coi vừa gật đầu, hình như để khen ngợi cuộc biểu diễn thân thủ của hai tên đệ tử. Xung quanh trường đấu còn có mười mấy thanh niên khác đứng reo hò trợ oai. Trên cửa hoa sảnh treo tấm biển sơn đen thếp vàng, khắc bốn chữ lớn “Chính Khí Vô Quán”.

Lệnh Hồ Bình hỏi xen vào:

– Vụ này...

Hồ Lô Tẩu xua tay ngắt lời:

– Thằng lỏi này hãy nghe ta nói đã. Lúc đó lão phu càng coi càng thích, bất giác miệng không ngớt hô “Hay quá!”.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Thế là nghĩa làm sao?

Hồ Lô Tẩu cười khà khà đáp:

– Người thử đoán coi thế là làm sao? Dĩ nhiên là lão phu muốn kiếm một ít tiền xài. Mọi người nghe ta hô “Hay quá” mới phát giác lão phu đang ngồi trên bờ tường.

Lão dừng lại một chút rồi kể tiếp:

Một hán tử thanh niên ra vẻ hống hách nhìn lão phu quát hỏi:

– Lão già kia! Ai cho lão trèo lên đó.

Lão phu uống một hớp rượu đáp:

– Tự ta trèo lên đây.

Gã tiểu tử kia lại hỏi:

– Lão xuống đây được không? Có té chết cũng chẳng ai thương mạng đâu.

Lão phu cười đáp:

– Trèo tường là chuyện dễ dàng nhưng xuống lại là chuyện khó. Muốn lão phu xuống cũng được, nhưng tiểu ca lại đây nâng đỡ, ngoài ra hiếu kính lão phu mười lạng bạc.

Thằng lỏi đó cho là lão phu mắc bệnh điên khùng, không lý gì đến lão phu nữa. Hai hán tử khác tiếp tục rèn luyện quyền cước.

– Nếu vậy mời vị bằng hữu tới đây để anh em tại hạ lãnh giáo mấy cao chiêu được chăng?

Lão phu đáp:

– Dĩ nhiên là được. Có điều học mỗi chiêu là mười lạng bạc, mà chỉ hai chiêu thôi.

Bấy giờ hán tử đứng tuổi mặc áo lam đứng trên thềm đột nhiên lên tiếng:

– Đắc Tiểu! Người vào hậu thất báo Trương phu tử cân hai chục lạng bạc đem ra đây.

Lão phu hắng giọng nói:

– Mười lạng một chiêu là đối với đồ đệ thôi. Nếu sư phụ ra tay thì phải tăng gấp

năm.

Hán tử trung niên gật đầu nói:

– Đắc Tiểu! Lấy ra đây một trăm lạng bạc nghe.

Chỉ trong khoảng khắc, người nhà đem bạc ra. Lão phu liền nhảy xuống giao đấu với hán tử trung niên, công lực của hắn quả nhiên không phải tầm thường. Đáng giận năm nay hắn bị hung tinh chiếu mệnh, chạm trán Nhạc Cửu Công. Nếu mà người khác thì khó mà lấy được trăm lạng bạc của hắn.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Đúng thế thật. Nếu là bản công tử thì dĩ nhiên không làm nổi.

Hồ Lô Tẩu lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

– Gã tiểu tử kia! Tại sao đột nhiên người biến thành con người khiêm nhường như vậy?

Lệnh Hồ Bình ngược mặt lên thủng thẳng đáp:

– Sự thực là như vậy chứ chẳng phải bản công tử có ý khiêm nhường. Nhất định bản công tử không làm nổi. Về phương pháp bản lãnh của lão nhân gia là nhất. Còn sử dụng binh khí dĩ nhiên là chuyện khác.

Hồ Lô Tẩu lim dim cặp mắt hỏi:

– Người đã gặp vị võ sư này rồi chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chẳng những gặp mà còn giao thủ nữa. Giao thủ cũng chưa đáng kể, y còn uống rượu hô huynh gọi đệ với bản công tử, mấy lần ở gần nhau góp lại đến hai tháng trời.

Hồ Lô Tẩu ngơ ngác hỏi:

– Sao! Người bảo...

Lệnh Hồ Bình khẽ hắng dặng đáp:

– Giả tử lão nhân gia muốn hỏi tên người đó thì bản công tử cho lão hay. Y là Phùng Giai Vận.

Hồ Lô Tẩu giương mắt hỏi:

– Người bảo sao? Có phải thằng lỏi đã nói lần trước hắn là một trong ba tên Lam y tổng quản?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên đáp:

– Từ đây đến Già Mã Cốc ở Long Môn đi rồi lại về đại khái mất bốn ngày. Nếu lão nhân gia không gặp bản công tử thì ngày mai cũng vào giờ này, chắc lão gia mới

chuẩn bị thượng lộ.

Hồ Lô Tẩu kinh ngạc hỏi:

– Người nói vậy thì ra đã đến Long Môn rồi ư? Có được tin tức gì về vị Hậu cái đó không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Vụ này quả là một đề mục để nhắm rượu rất hay. Đáng tiếc thời gian không cho phép bản công tử tường thuật với lão nhân gia. Bây giờ bản công tử chỉ có thể nói tóm tắt những phần trọng yếu cho lão nghe mà thôi. Trọng yếu nhất là Thượng Quan Hậu cái đã thoát hiểm rồi.

o O o